

ROGER TESTVÉR — TERÉZ ANYA

MÁRIA,
A KIENGESZTELŐDÉS
ANYJA

MÁRIA,
A KIENGESZTELŐDÉS
ANYJA

Roger testvér — Teréz anya

MÁRIA,
A KIENGESZTELŐDÉS
ANYJA

OMC, Bécs, 1988

Borítókép: a taizéi Mária ikon, amely a Kiengesztelődés templomában található. Ezt az ikont 1965 telén Taizében Nikodim, leningrádi és novgorodi ortodox metropolita áldotta meg, aki 1978-ban I. János Pál pápával folytatott beszélgetés közben halt meg Rómában.

Egyházi jóváhagyással

A mű eredeti címe és kiadója:

Maria, Mutter der Versöhnung, Communauté de Taizé, 1987.

Fordította: Vasváry Krisztina

Copyright, 1988 der Ungarischen Übersetzung:

Opus Mystici Corporis Verlag

(in Verbindung mit dem Österreichischen

Pastoralinstitut)

Satz: Eigenbetrieb des Verlages

Druck: Josef Neuf Gesellschaft m. b. H, 1080 Wien

Megrendelhető:

OMC Könyvkiadó, A-1090 Wien,

Boltzmanngasse 14.

A KIADÓ ELŐSZAVA

II. János Pál pápa 1987-88-ra Mária évet hirdetett. Ebből az alkalomból adjuk ki a két, világszerte ismert és becsült szerző: Roger testvér és Teréz anya újabb közös művét. Jelen kiadványunknak nemcsak a Mária év ad jelentőséget, hanem az a tény is, hogy a két szerző két különböző keresztény egyház tagja. A keresztények egysége felé ez a kis mű is újabb lépést jelent.

Már a keresztény ókorban is sokat foglalkoztak az egyházi írók azzal a gondolattal, hogy az Oltáriszentség a keresztények egységének létrehozó oka és egyúttal célja is. Annak a gondolatnak azonban, hogy Jézus anyja is hasonló szerepet játszik az egység területén, talán nincs is ekkora irodalma. Ennek részben az az oka, hogy a nagy nyugati egyházszakadás óta kristályosodott ki két hitigazság Máriával kapcsolatban: a szeplőtelen fogantatás és Szűz Mária mennybevitelének dogmája. Sajnos ezeknek a hitigazságoknak ünnepélyes megfogalmazása és kihirdetése csak arra adott alkalmat hivatalos körökben, hogy ezek

révén is jobban hangsúlyozzák a fennálló különbségeket. Jelen kiadványunk túllép ezen a szűklátókörű felfogáson, és visszanyúl a kereszténység eredetéhez, hogy megtalálja az egység forrásait. Ennél a forrásnál első helyen áll az Üdvözítő édesanyjának szerepe. Teréz anya két írása egyszerű, gyakorlati gondolatokat és magyarázatokat fűz a két régebbi Mária-dogmához: Mária szüzességéhez és anyaságához. Roger testvér pedig egyik írásában Jézus anyjának az apostoli idők egyházában betöltött szerepéből von le következtetéseket. Ezen az alapon méltatja másik írásában Szűz Mária szívének egyetemes nyitottságát, katolicitását.

Jézus az utolsó vacsorán mintegy térden csúszva kérte tanítványaitól az egységet. Mi más szívügye lenne édesanyjának, ha nem ugyanez? Reméljük, úgy fontolgatják Olvasóink ezeket a gondolatokat, hogy szívükben visszhangra talál Karl Rahner gondolata: „Már birtokunkban van a keresztények egysége, csak történelmileg és közösségileg nyilvánvalóbbá kell tennünk”.

Teréz anya

AZ ÚR
SZOLGÁLÓLEÁNYA

SZELÍD ÉS ALÁZATOSSZÍVŰ

Mária nagysága, miként a miénk is, az alázatosságban rejlik. Ez az, amire feltétlenül szükségünk van. Bármennyire is szeretnek a többiek és megbecsülik munkánkat, mindenáron meg kell őriznünk alázatosságunkat, hiszen amit teszünk, Isten műve, nem a miénk.

Szűz Mária példája alakítsa szívünket készségessé és alázatossá, Fia Szívéhez hasonlóvá. Hisz Jézus Szíve Máriában formálódott. Tanuljunk alázatosságot a megaláztatások szabadszívű elfogadása által. Nagy dolgokra teremtettünk: miért is alacsonyodnánk le olyasmire, ami szívünk szépségét kezdi ki? Oly könnyű büszkének, keménynek, önzőnek lenni — bizony nagyonis könnyű —, mi azonban nagyobb dolgokra teremtettünk.

Mi mindent tanulhatunk Máriától! Azért lehetett olyan alázatos, mert egészen Istené volt, kegyelemmel teljes. Kérjétek meg Máriát, hogy szóljon Jézushoz, mint ahogy Kánában: Elfogyott a boruk, pedig szükségük van az alázatosság és szelídség borára, a jóság és kiengesztelődés italára. Bizonyára ma is azt válaszolja Mária, amit egykoron: „Tegyétek meg azt, mit mond nektek”.

Mária alázatra tanít bennünket. Bár eltöltötte a kegyelem, mégis az Úr szolgálója maradt, a kereszttövében várakozva Isten irgalmára. Hozzá hasonlóan tartsunk ki mi is a haldoklók, a szegények, a magányos és nemkívánatos emberek mellett, azoknak az adományoknak révén, amelyeket mindegyikük kapott. Ne röstelljük, ne kerüljük soha ezt az alázatos munkálkodást!

ISTEN GYÖNGÉD SZERETETE

Mária figyelmes jóakaratra tanít bennünket. „Elfogyott a boruk” — mondta Jézusnak a kánai menyegzőn. Legyünk mi is, hozzá hasonlóan, érzékenyek a szegények testi-lelki ínségére, s nagylelkűen osszuk meg velük kapott adományainkat s szeretetünket.

Néhány hete két fiatal állított be hozzánk egy halom pénzzel, hogy a szegények táplálására fordítsuk azt, mivelhogy Kalkuttában rengeteg a szegény. Naponta kilencezer ember számára főzünk. Ha nem főznénk nekik, talán nem lenne betevő falatjuk sem.

„Hogyhogy ennyi pénzetek van?” — kérdeztem a két fiatalt.

„Két nappal ezelőtt kötöttünk házasságot, s már előre elhatároztuk, hogy sem esküvői ruhát nem vásárolunk, sem nagy lakodalmat nem csapunk, hogy ti az így megtakarított pénzből táplálhassátok a szegényeket” — válaszolták.

Csodálatosan szép dolognak találtam, hogy magasabb kasztba tartozó hinduk ilyesmit tesznek. Cselekedetük valóságos botrányt okozott Kalkuttában. Tovább faggattam őket: „De miért tettétek ezt?”

Íme a válaszuk: „Annyira szeretjük egymást, hogy a mások iránti szeretet megnyilvánulásával, értük hozott áldozattal akartuk kezdeni közös életünket.” Tisztában voltak áldozatuk nagyságával, de egymás iránti szeretetük sem volt kisebb. Úgy szerettek másokat, ahogy Isten szerette őket. Gyönyörű dolog ez. Isten gyöngéd szeretete tükröződik benne vissza.

ÖRÖMMEL SZOLGÁLNI MÁSOKAT

Jó az nekünk, ha nem cövekelünk le egyetlenegy helyen, hanem készek vagyunk akár keresztül-kasul is bejárni a földet. A sietség az igazi istenszeretet jele. A buzgó lelkesedés pedig abban mutatkozik meg, hogy készek vagyunk másokért életünket áldozni. Nem tehetünk mást — éget minket a felebaráti szeretet.

Amikor Jézus a világra jött, Mária fogadta s vonakodás nélkül továbbajándékozta Őt. Mit is akart tenni evvel? Továbbadni az örömet.

Mária életének egyik legcsodálatosabb pillanata volt, amikor Jézust épp befogadta és a dombokon át sietve elindult fölkeresni rokonát, Erzsébetet. Jézust kívánta vinni Erzsébetnek s a benne növekvő gyermeknek. Azt olvassuk az evangéliumban, hogy ez a gyermek Krisztussal való első találkozása feletti örömében ugrándozni kezdett anyja méhében.

Arra születünk, hogy elvigyük az örömet az egész világba, hogy szerethessük embertársainkat és Istent. Mária legyen örömünk forrása. Mindegyikünk legyen az ő Jézusa. Nincs alázatosabb teremtmény

Máriánál. Ő valóban szolgáló volt. Ereje az örömből fakadt. Csak ez az öröm adhatott neki erőt ahhoz, hogy Judea dombvidékén átsietve a szolgáló feladatát vállalja. Szolgálni annyi, mint örömmel mások szolgálatára sietni.

Nekünk is igyekeznünk kell, hogy nehézségeink emelkedőin túljutva örömmel álljunk mások szolgálataira.

BOLDOGOK A TISZTASZÍVŰEK

Az imádság tisztítja meg szívünket, s a tisztaszívűek meglátják az Istent. Istent látni annyi, mint szeretni Őt. Kérjük hát Máriát, segítsen nekünk tisztán megőrizni a szívünket, hogy úgy szeressük Istent, ahogyan Ő szeret minket, s Fiát is ugyanazzal a gyöngéd szeretettel vegyük körül.

Hogyan is szeretünk mi?

A szegények, az éhezők, a ruhátlanok és hajléktalanok csodálatos emberek. Nagy hálával tartozunk nekik, mert lehetőséget nyújtanak nekünk arra, hogy bennük szeressük az Istent. Nemrégiben elfogyott a kalkuttai gyerekeknek szánt cukrunk. Egy négyéves hindu kisfiú hazaszaladt, s közölte szüleivel: „Három napon keresztül nem fogok cukrot enni, odaadom a cukor-adagomat Teréz anyának”. Ez a gyerek mély szeretettel szeretett, mert addig szeretett, amíg csak fájni nem kezdett a szíve.

Egyik este egy férfi állított be hozzánk, hogy felhívja a figyelmünket egy nyolcgyermekes családra, amelynek már napok óta nem volt mit ennie. Összeszedtem egy kis rizst és elmentem hozzájuk. Az anya átvette a rizst, két kis kupacba rakta, majd az egyik felével eltávozott. Amikor visszatért, megkérdeztem: „Hová ment? Mit csinált?” Így felelt: „Ők is éheznek”.

Tudta ugyanis, hogy szomszédait is gyötri az éhség. Tulajdonképpen nem lepett meg, hogy továbbajándékozta a rizs felét...

Kérlek titeket, imádkozzatok a szegényekért, a leprásokért, a magányos, nemkívánatos, a kítaszított és elfelejtett emberekért!

Szeressük először is a szomszédainkat, a hozzánk legközelebb állókat! Így teljesedik Isten kívánsága, aki arra vágyik, hogy résztvevő szeretetét közvetítsük felebarátaink felé.

ISTEN SZEGÉNYEIT SZERETVE

Imádkozzunk azért, hogy képesek legyünk ugyanolyan gyöngéden szeretni a szegényeket, ahogy ezt Mária tette.

Nem adományaink nagysága számít, hanem az a szeretet, amit beléjük fektetünk. A fiatalok csodálatosan értenek ehhez.

Azt szeretném mondani valamennyi fiatalnak: Tárjátok ki szíveteket a szeretet előtt, amelyet Isten rátok áraszt! Ő gyöngéd szeretettel szeret mindnyájaitokat. Megajándékoz titeket avval a képességgel, hogy semmit se akarjatok magatoknak félretenni abból, ami másokkal megosztható. Minél kevesebbel rendelkeztek, annál többet tudtok adni, minél többet birtokoltok, annál kevesebbet.

Imádkozzunk azért, hogy legyen bátorságunk adni; adni, akár szenvedés árán is. Hogyan lehet megvalósítani az odaadásnak ezt a fokát? Ugy, hogy szeretettel, szeretetből adunk.

Ez az, amit mi nővérek is igyekszünk megtenni. Hivatásunk elsődlegesen nem abban áll, hogy a szegények legszegényebbjeinek szolgáljunk. Mindenekelőtt arra vagyunk hivatva, hogy Jézushoz csatlakozzunk abban a tudatban: senki és semmi nem választhat el minket Krisztus szeretetétől. Az egyház pedig olyan munkát bízott ránk, amelyben Jézus iránti szeretetünk testet ölthet.

Mindabban, amit ti tesztek, mai fiatalok, szintén Jézus iránti szeretetetek nyer kifejezést. Van, aki egyetemre jár, van, aki dolgozik közületek, mások más módon készülnek fel a jövőre. Egyedül az a fontos, hogy mindent ugyanaz a meggyőződés járjon át: a Krisztus iránti mérhetetlen s gyöngéd szeretet.

Krisztussal, Krisztus által nagy dolgokat fogunk tudni végbeinni. S hogy ezt elérjük, nem nélkülözhetjük az imádságot. Mert az imádság gyümölcseként mélyül el a hitünk. A hit gyümölcse a szeretet. A szeretet gyümölcse pedig a szolgálat.

Jézus magát adja az élet kenyéréül, hogy csillapítsa éhségünket, szeretete utáni vágyakozásunkat. Sőt ezzel sem elégedett meg, hanem Ő maga lett éhes, mezítelen, hajléktalan, hogy mi csillapíthassuk az emberi szeretet utáni szomjúságát.

Sohase feledkezzünk meg Jézus szavairól: „Mindazt, amit legkisebb testvéreimnek cselekedtek, nekem teszitek”.

Roger testvér

MÁRIA
ÉS AZ APOSTOLOK
IMÁJÁHOZ
CSATLAKOZVA

SZEMLÉLŐDŐ NÉP

Évekkel ezelőtt levelet kaptam egy kelet-európai országból, ahova rövidesen el akartam látogatni:

„Szavára várunk, s nem csupán önmagunk számára kérjük ezt Öntől, hanem valamennyi szorongatott ember nevében széles e földön.

Helyzetünk Máriaéhoz és az apostolokéhoz hasonlatos, mégpedig a Jézus halála utáni időszakra emlékeztet. Jézus szenvedett és meghalt, a tanítványok pedig összezavarodtak, megriadtak és féltek.

A reménytelenség időszaka után azonban hozzánk hasonlóan mi is megértettük: Krisztus föltámadt! A félelmet és kétségbeesést magunk mögött hagytuk már, teljesen zavartak és szétszórtak sem vagyunk. Lehetőségeink viszont éppoly korlátozottak, mint az apostoloké.

Homályosan sejtjük már azt is, hogy mindannak, ami történt, azért kellett történnie, hogy Jézus elküldhesse Lelkét. Mindez az egyház új tavaszát készíti elő. Számunkra csak egy a fontos, az, hogy felismerjük azt a különleges kegyelmet, amelyet Jézus sajátos helyze-

tünkben ad nekünk, s hogy imádkozzunk Máriával és az apostolokkal együtt úgy, ahogy a Szentlélek indít.

Igen, ezt még azok is megtehetik, akiknek nincsenek eszközeik, külső feltételeik; kicsiny közösségben mindenki együtt imádkozhat testvéreivel, Máriával és az apostolokkal együtt várakozhat a Szentlélek kiáradására.

Abban látjuk jelenlegi hivatásunkat, hogy imádkozzunk Isten népéért: Legyen szemlélődő, a föltámadt Krisztus Lelkéből lelkedző néppé.”

A DICSŐÍTÉS LELKE

Szűz Mária IGEN-je az önmagát ajándékozó odaadásban teljesedik be. A hívő egyszerű bizalmával adja Iját a világnak ahelyett, hogy magának tartaná meg Őt. Mi is szeretnénk kivirulni ebben a bizalomban s a dicsőítés Lelke által odaadni Istennek azt, amit tőle kaptunk.

De hogyan ajándékozhatnánk meg Istent bizalunkkal, amikor annyi ember szívét kínozza állandóan a kérdés: Ha létezik Isten, miért tűri a háborúkat, az igazságtalanságot, a betegséget vagy akár csak egyetlen ember elnyomását? Ha Isten létezne, megakadályozná, hogy az ember gonoszsgot kövessen el.

Az egyik kalkuttai lepratelepen láttam, amint egy beteg — magasba emelve karját, kezének még megmaradt csontjait — így énekelt: „Isten nem sújtott büntetéssel; dicsőítem Őt, mert betegségem az Ő látogatásának alkalmá lett.” A közelében fekvő leprások közül persze sokan nyögtek kínjukban vagy kétségbeesésükben. Ez az ember azonban megértette: a betegség nem Istentől származik, nem is valamely bukásunk következménye, Isten nem előidézője a szenvedésnek, Ő sohasem gyötri az ember lelkiismeretét.

Akadnak olyan keresztény gondolkodók is, akik úgy állítják be Istent, mintha az élet ellensége volna,

mintha büntetne, hogy félelmet keltsen és tiszteletet csikarjon ki. Ezek a gondolkodók szakadékos mélység peremére sodornak. Szűz Mária azonban mindig tett róla, hogy feltöltse ezt a szakadékos űrt. Őrá sohasem beszélt senki úgy, mintha fenyegetődve és félelmet keltve akart volna érvényt szerezni magának. Ő az, aki megjeleníti az egyház anyai mivoltát.

A leprás énekében Jóbot véltem hallani, azt a hívőt, aki sok-sok évvel Krisztus előtt élt, s akit egyik megpróbáltatás a másik után ért. Jób tudta, hogy mérhetetlen szenvedése nem valamelyik hibájáért kijáró büntetés. Egy szép napon azután fölfedezte a dicsőítés lelkületét s képes volt kimondani azt, amit a kalkuttai leprás: megpróbáltatásaimban Isten látogatott meg; most már tudom, hogy Megváltóm él, utána vágyódik a szívem.

Miért nem akadályozza meg Isten, hogy rosszat tegyünk? Éppen azért, mert az embert nem automatának akarta, hanem saját képmásaként szabadnak teremtette. Ha valakit minden porcikánkkal szeretünk, akkor arra vágyunk, hogy a szeretett lény egészen szabadon válaszolhasson vonzalmunkra.

Isten kimondhatatlan szeretetében hasonló szabadságot biztosít a gyökeres választáshoz: szabaddá tesz bennünket arra, hogy szeressünk vagy visszautasítsuk a szeretetet és Őt magát; lehetünk a kiengesztelődés kovásza a világban, de az igazságtalanság erjesztőjévé is válhatunk. Tovább sugározhatunk valamit a Krisztusban megvalósuló közösség gyönyö-

rűségéből, de el is távolodhatunk Krisztustól annyira, hogy még másokban is elapaszthatjuk az élő Isten utáni szomjúságot.

Isten — jóllehet nem csorbítja emberi szabadságunkat — mégsem szemléli tétlenül életünket. Együtt szenved velünk Krisztusban, — aki a földkerekség minden emberéért vívja haláltusáját — bennünk működő Szentlelke által meglátogat minket, behatol szívünk sivatagába is.

Forduljunk Máriával a Föltámadott felé, vározzunk rá az éjszaka békéjében, a nappalok csendes perceiben, a teremtség szépségeiben éppúgy, mint a nagy belső küzdelmek óráiban. Várjuk, hogy virágba borítsa sivatagjainkat.

SOHA KI NEM ALVÓ TŰZ

A gyermekkori emlékek mélyen belénkvésődnek. Öt éves koromban Estavayer vidékén, kint a szabadban töltöttem egy vasárnapot a nővéreimmal. Esteledett már, amikor a kikötőbe értünk, hogy a tavon át induljunk haza. Itt betértünk egy katolikus templomba. Odabent már erősen sötétedett. Csupán Szűz Mária alakjára esett egy fénysugár s talán a tabernákulumra is — ez a kép kitörölhetetlenül emlékezetembe vésődött.

Ma szobám egyik sarkában, majdnem a padlón, a Gyermeket tartó Szűz ikonja áll. Éjjel-nappal ég előtte a mécses, mintha valami belső sugárzást tükrözne vissza.

Athenagorasz pátriárka halála óta különös jelentőséget kapott ez az ikon. Magam előtt látom Konstantinápoly pátriárkáját, akit egy alkalommal szerzetársammal látogattam meg, s aki ragaszkodott hozzá, hogy katedrálisából kiválasszunk egy ikont Taizé számára. Ajánlata zavarba hozott minket, hiszen soha nem fogadunk el semmiféle ajándékot, adományt, még a szerzetestestvérek örökségét sem, de kénytelenek voltunk kiválasztani egy ikont. Végül egy szekrényben lévő, láthatólag rossz állapotban lévő

képre esett a választásunk, amit később Taizében restauráltunk.

Ez a gyöngén megvilágított ikon beszédes szimbólum: Minden keresztény ember éjszakájában világít ez a belső, a Szentlélek jelenlétéből táplálkozó világosság. Soha ki nem alvó tűz élteti.

ÖRVENDJ, KEGYELEMMEL TELJES!

Amikor egyszer több szerzetes testvéremmel együtt azoknak a szegényeknek életkörülményeiben osztoztunk, akik dzsunkákban laknak a Kínai-tengeren, minden délután elbeszélgettünk több ázsiai ország fiataljával. Közösén készítettük elő azt a levelet, amelyet hazatérésünk után nyilvánosságra hoztunk Európában. Ezek az ázsiai fiatalok azt javasolták, hogy minden beszélgetést a rózsafüzér elimádkozásával kezdjünk. Gyermekekoromtól kezdve hozzászoktattak ehhez az imához. Mindegyikünk az anyanyelvén imádkozta: kínaiul, bengáli, Fülöp-szigeti vagy thaiföldi nyelven, indonéz vagy valamely európai nyelven.

Imádságunk mindvégig egyszerű maradt, s szavakba alig foglalható. Megnyugtató, hogy még maga Pál apostol is bevallja: nem tudja, hogyan kell helyesen imádkozni. Szent Pál sem volt ezzel másképp, mint mi. De így folytatja vallomását: „A Szentlélek segítségünkre siet gyöngeségünkben és közbenjár értünk.” (Róm 8,26) Ne kínózzuk hát magunkat, Isten megért minket.

Ha az imádság — lényegét tekintve — az évszázadok során változatlan marad is, idők folyamán,

például életünk változó adottságai közepett, különböző formákat ölthet.

Van olyan ember, aki teljesen szavak nélkül imádkozik, minden mély csöndben megy végbe.

Mások szóval élnek. A XVI. században egy bátor és józan nő, Avilai Teréz, a következőket írta: „Amikor az Úrral beszélek, gyakran azt sem tudom, hogy mit mondok. A szeretet szólal meg bennem. S közben annyira magán kívül van a lelkem, hogy már nem érzékelem a különbséget közöttem és az Úr Isten között. A szeretet megfelelkezik magáról és bolondokat beszél.”

Ismét mások a liturgiában vagy a közös imádságban találják meg a mennyország örömét ezen a földön, ebben lelik meg a teljességet.

Akadnak olyanok is, akik néhány szót ismételnének szüntelen, s ez a dadogó imádság fogja egységbe személyiségük egészét. Lehetetlenség észre nem venni, hogy a néhány szót ismételtető személyes ima hasonlíthatatlan erőforrása a belső életnek. Emberemlékezet óta ez az egyik legbensőségesebb imamód. A keleti keresztények Jézus nevét ismételték szakadatlan, másutt az „Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes” imádság volt ismerős. Ez az imamód látszólag nélkülöz minden spontaneitást. De hosszas gyakorlása után belső források fakadnak belőle. A Szentlélek az imádság sokféle útját nyitja meg az emberben. Vannak, akik csak egyetlen úton járnak, mások vala-

menyhin. Némely pillanatban eltölt minket a bizonyosság: Krisztus itt van, szívünk mélyén megszólal a hangja. Léteznek azonban másféle pillanatok is, amelyekben Isten hallgat, amelyekben Ő a nagy ismeretlen. Az imádságban nincsenek kivételezettek.

Akár a szemlélődés tiszta derűjében, akár belső harcok közepette élünk — az imádságban a maga helyére kerül bennünk minden, ha a gyermek egyszerűségével, Mária bizalmával bocsátkozunk bele. Az imádságból meríthetünk erőt egyéb harcainkhoz; ahhoz, hogy megteremtsük a mieinknek a létalapot, hogy megjavítsuk az életkörülményeket, hogy lakhatóvá tegyük a földet...

A technikai civilizáció elszakítja egymástól az imádságot és a munkát. Ha azután e kettőt olyan élesen helyezi szembe egymással, mintha csak egyik ellenében választhatnánk a másikat, akkor a megosztottság az ember lelke mélyéig hatol.

Az imádság lendítőerő, átjárja és átalakítja az embert, nem engedi, hogy becsukja a szemét a rossz előtt, a háborúk és mindaz előtt, ami a föld elesettjeit fenyegeti. Aki Krisztus nyomában jár, az egyidejűleg van közel Istenhez és az emberekhez, az nem választja el egymástól az imádságot és a cselekvést.

ANYAI MEGÉRZÉSEL

Amikor 1940-ben megérkeztem Taizébe, az első napoktól kezdve élvezhettem néhány idős és fölöttebb jóságos asszony vendégszeretetét. Egyikőjük, Marie Auboeuf, mintegy anyám lett, a szó evangéliumi értelmében.

Akkoriban még egyedül voltam, a közösség létrehozását készítettem elő és menekülteket bújtattam a házamban, hogy a legrosszabbtól megóvjam őket. Háború dúlt. Marie Auboeuf szegény volt, tíz gyermeket nevelt föl. Vajon honnan vette azt a szívbeli egyszerűségről tanúskodó belső érzéket, amellyel megértette hivatásomat?

Ez az idős asszony egyszer elmondta nekem, hogy jó pár évvel Taizébe érkezésem előtt, egy éjszaka, amikor a rózsafüzért imádkozta, megjelent neki Szűz Mária. Reggelre kelve észrevette, hogy bénult csípője, ami a mozgásban és a gyermekek körüli teendőkben egyre jobban akadályozta, meggyógyult.

Ez a Mária-jelenés Taizében jóval azelőtt történt, mielőtt én e falunak a nevét is ismerhettem volna. Mégis, mind a mai napig érezhető a hatása.

AZ EGYSZERŰ EMBEREK BIZALMA

Egy napon értesültem egy környékünkön lakó portugál bevándorló haláláról, s fölkerestem a családját. Az elhunyt kőműves volt, s részt vett a taizéi kis román stílusú templom helyreállításában. Nyolc gyermeket hagyott hátra, kicsinyeket is. A legidősebb fiú beszélt el nekem apja életének utolsó pillanatait. Váratlanul belső vérzést állapítottak meg nála. Azt kérte, hogy a pap azonnal szolgáltassa ki neki a betegek szentségét és a szent Útravalót.

Életének utolsó három napján vigasztalta és azzal biztatta övéit, hogy Krisztusnál majd viszontlátják egymást. Néhányszor elsírta magát, de sohasem feleségre jelenlétében. Egy Mária-kép volt állandóan előtte. Időnként megcsókolta a képet, s azt mondta: „Szűz Mária velem van”. Az egyszerű emberek bizalmával kiejtett szó, utolsó szava, Máriát illette.

A Magnificatot daloló Máriának megadatott, hogy ifjú éveinek prófétai látomásában megsejtse: Fiának eljövetele nem a kicsinyek megalázását jelenti majd, hanem épp ellenkezőleg: azt, hogy elfoglalják méltó helyüket az emberiség nagy családjában.

Ehhez az igazsághoz nyúltam vissza, valahányszor arra kértek föl, hogy Szűz Máriáról szóljak a

sziléziai lengyel bányászokhoz a Pierkary-i (katowicei egyházmegye) zarándoklat alkalmával. Egyszer a következőket akartam feltétlenül elmondani nekik:

„A lengyel munkások közül talán senki sem hisz abban, hogy befolyása lehetne az emberiség fejlődésére. Pedig ennek az ellenkezője igaz. A nagy átalakulások, változások nem azokon múlnak, akik látszólag az élvonalban állnak. Nézzétek Szűz Máriát! Éppúgy nem gondolta ő sem, hogy élete hatással lesz az emberi nem jövőjére. Az Istenanyához hasonlóan ti is a világ azon jelentéktelenjei vagytok, akik mindnyájunk jövőjének útját egyengetitek. Hűséges várakozástok Istenre sokak számára lendítő erő világszerte.”

Miért éppen minket, törékeny cserépedényeket választott ki Isten arra, hogy továbbadjunk valamit Krisztus misztériumából?

„Törékeny cserépedényben hordozzuk a föltámadt Krisztust” — írta már kétezer évvel ezelőtt Krisztus egy tanúja —, „hogyan nyilvánvaló legyen: a világosság Istenből árad, nem pedig mibőlőlünk.” Hová lenne Isten sugárzó fényessége, ha saját hitünk-re, saját személyes adottságainkra kellene támaszkodnunk?

Aki kész arra, hogy törékeny embersége ellenére is megpróbálja Krisztust közvetíteni, aki még élete sivatagos útszakaszain sem veszíti el Belé vetett bizalmát, az nem vallhat végérvényesen kudarcot.

Azok a napok, amikor Máriával odaállunk majd a keresztt alá, szívünket, szellemünket még egyetemesbé fogják tágítani, még inkább képessé tesznek bennünket arra, hogy — nem riadva vissza a szenvedéstől — részt vegyünk embertársaink gondjában, ínségében. Gyakran megtörténik, hogy a Jézus Krisztusban megvalósuló közösség tökéletes öröme épp a szakadék mélyén jut osztályrészül nekünk, s Máriához hasonlóan nem egyszer mi is itt találunk rá a szívbeli derűre, itt válunk kiengesztelődött szívű emberekké.

Teréz anya

JÉZUS
ÉDESANYJA

AZ EGÉSZ VILÁG ANYJA

Mária, Jézus édesanyja, nekünk is Anyánk. Az egész világ édesanyja. Amikor az angyal tudtára adta az újságot, azt az örömhírt, hogy ő lesz Krisztus édesanyja, az Ur szolgálójaként fogadta azt. Amikor igent mondott, egyúttal abba is beleegyezett, hogy a mi anyánk legyen, az egész emberiség édesanyja.

Mária, az édesanya, az emberiség reménye: ő adta Jézust nekünk. Amiképpen készséges örömmel Jézus anyjává vált, azonképpen az emberi nemzetség üdvösségét és kiengesztelődését hordozta ölen.

Úgy szerette Isten a világot, hogy odaadta a Fiát: Szűz Mária ölébe helyezte Őt. Jézus, hogy megmutathassa Atyja nagy szeretetét a világ iránt, egész kicsinyé és védtelenné lett, édesanyjára szoruló kisgyermekké.

Mária akkor is édesanyánk lett, amikor ott állt a kereszt tövében. Röviddel halála előtt Jézus Jánosra bízta az édesanyját, Jánost pedig anyjára. Abban a pillanatban Jánossal együtt mindnyájan Mária gyermekeivé lettünk.

MÁRIÁRA HALLGATVA

Jézus kész volt arra, hogy hallgasson az édesanyjára, Szűz Máriára. Nekünk is meg kell tanulnunk ezt.

Ott találjuk Máriát a kereszttövében — részt vesz Fia szenvedésében.

Folytonosan belép életünkbe és a világ életébe — örömet hoz, békességet, kiengesztelődést.

Istenhez vezet minket.

Isten kezében alázatos eszköz vagyok csupán. Jézus és édesanyja, Mária, egész valójukkal megdicsőítették az Istent. Miként ők, én is arra vágyom, hogy egész valómmal — jelentéktelen, s alázatos valómmal — én is megdicsőítsem Isten-Atyámat.

ISTEN KEGYELMÉT TOVÁBBADVA

Mária Jézus anyja volt és mindörökre az is marad. Egy napon Jézus megkérdezte: „Ki az én anyám”? A kérdésre pedig maga válaszolt: „Mindenki anyám, aki megteszi Istent akaratát”.

Mária betöltötte az Isten akaratát, egészen átadta magát neki, teljes valójával mondta, hogy „történjék velem szavad szerint”, mert túlcsoordult benne a kegyelem. Amikor az angyal megjelent és hírül adta neki, hogy ő lesz Jézus anyja, egyszerűen válaszolta: „Az Úr szolgálóleánya vagyok”.

Amikor pedig Jézus ilymódon belépett Mária életébe, ő rokonához, Erzsébethhez sietett, hogy házában a szolgálóleány teendőit végezze. Amikor belépett hozzá, valami váratlan dolog történt. Senki sem tudott még Jézus érkezéséről, senki sem tudta, hogy Jézus, az Isten egy Fia, Mária ölében rejtetik már. De a kicsinyke gyermek, a még Erzsébet méhében élő magzat, ujjongott örömeiben, mivelhogy először találkozott Krisztussal, akiben maga az Isten testesült meg.

Nem meglepő, hogy egy ártatlan és védtelen gyermeket, egy anyja ölén rejtőző magzatot választott ki Isten arra, hogy elsőként ismerje föl a közeledő Krisztust? Minden gyermek — akárcsak Keresztelő János — arra van teremtvé, hogy megtapasztalja és továbbadja a lehető legnagyobb: azt a tapasztalatot,

hogy szeret és szeretik. Bizonyos értelemben Mária csodálatos közvetítő volt János számára: továbbadta az őt betöltő kegyelmet Erzsébet fiának.

Ha átadjuk magunkat Istennek, ha Máriával mondjuk: „Történjék velem szavad szerint”, akkor kérhetjük Őt, hogy használjon fel bennünket is, legyünk mi is közvetítő-vezetékek, amelyek keresztül-kasul behálózzák a világot. Így Isten bennünket eltöltő kegyelme átárad rajtunk és eléri az emberek szívét.

A PAPSÁG KÖZELÉBEN

Mária a papokhoz különösképpen közel áll. Nála jobb pap nem lehet senki. Ő aztán méltán mondhatja, hogy „ez az én testem”, hiszen valóban saját testét adta Jézusnak.

Mégis az Úr egyszerű szolgálója maradt, akihez állandóan úgy fordulhatunk, mint anyánkhoz. Ő egy közülünk, így mindig egységben lehetünk vele.

Fia halála után itt maradt a földön, hogy támogassa az apostolokat szolgálatukban, hogy anyjuk legyen, míg a születő egyház ki nem alakul.

Mária itt maradt. Ahogy Jézus növekedését figyelemmel kísérte, úgy kísérte figyelemmel az ősegyház növekedését is. Miután Jézus fölment a mennybe, ő még hosszú évekig élt a földön, hogy részt vegyen az egyház fölépítésében.

Máriának ma is gondja van minden egyes papra. Azt gondolom, Mária — ma éppúgy, mint egykoron — gyöngéd szeretettel szereti az egyház papjait.

NÁZÁRETI OTTHONOK

A mások iránti figyelmesség a szentség kezdete. Ha megtanultok készséges figyelemmel fordulni embertársaitok felé, akkor egyre jobban fogtok hasonlítani Krisztushoz, aki szívből jövő kedvességgel fordult másokhoz, s érzékeny volt gondjaik iránt. Ahhoz, hogy szép legyen az életünk, törődnünk kell másokkal. Jézus azért élt, hogy jót tegyen. S Kánában Máriának is csak arra volt gondja, hogy észrevegye mások ínségét és Jézus figyelmét fölhívja rá.

Jézus, Mária és József annyira nyitottak, készségesek voltak mások iránt, hogy názáreti házuk a Magasságbeli hajléka lett. Ha mi is hasonlóképpen törődünk egymással, akkor a mi otthonaink is a magasságbeli Isten hajlékává lesznek, názáreti házzá változnak.

Szavainkkal sokmindent ki tudunk fejezni. Ha jót gondoltok másokról, ha jó szót szóltok róluk és hozzájuk, akkor a szív bőségeről tanúskodik szátok. Ha szíveteket szeretet tölti be, akkor beszédetek is szeretetteljes lesz és a kiengesztelődést munkálja.

Hol kezdődik ez a figyelmes szeretet? Odahaza. Ezért olyan fontos a közös imádság, ahol csak lehetőség van rá. Az a család, amelyik imádkozik, egységben áll. S az egységben élő család tagjai úgy szeretik egymást, ahogyan Isten szereti őket.

A SZÍV CSÖNDJÉBEN

Máriától megtanulhatjuk, hogy miként vonuljunk vissza a csendbe, „szívünkbe vésve a történeteket és el-elgondolkozva rajtuk” — ahogyan ő tette. A csendben ráeszmélünk, hogy Isten szemében drágák vagyunk, hogy szeret minket és arra vár, hogy mi is viszonszeressük Őt. Ez nagyon fontos, különösen nekünk, nővéreknek, akik ígéretet tettünk Istennek arra, hogy egészen az övéi vagyunk.

Az a hivatásunk, hogy Jézushoz tartozzunk, hogy abban a bizonyosságban éljünk: senki és semmi nem szakíthat el minket szeretetétől. Az a hivatásunk, hogy osztatlan szívvel szeressük Őt szüzességben, s a szegénység adta szabadsággal élve, teljes odaadással, engedelmesen és nagylelkűen szolgálva neki.

Hogyan válthatjuk tettekre Krisztus iránti osztatlan szeretetünket? Mások szolgálatában, azáltal, hogy véghezvisszük azt, amit ránk bízott az egyház.

Mi, a Szeretet Misszionáriusai, egy negyedik fogadalmat is teszünk, amivel arra kötelezzük magunkat, hogy a szegények legszegényebbeit szolgáljuk szabadon és teljes szívünkből. Ezzel az ígérettel egészen az isteni Gondviselésre bízunk magunkat. Nem kapunk sem állami támogatást, sem egyházi

gyűjtésekre nem támaszkodunk, nem fogadunk el bért, honoráriumot vagy bármiféle pénzt; semmi jövedelmünk nincs. Mégsem kellett sohasem azt mondanunk: „Nincs semmink”. Mindig elegendő az, ami van. Csodálatos Isten ígérete, miszerint becsesebbek vagyunk szemében a virágoknál, a madaraknál vagy a fűnél.

Az imádság tesz képessé minket erre a munkára. Munkánk a Krisztussal egyesült élet gyümölcse. Máriához hasonlóan mi is arra vagyunk hivatva, hogy Jézust adjuk a világnak, hogy általunk fölfedezzék a nemzetek együttérző szeretetét, alázatos tetteit.

A fiatalok vágyakoznak a szentség után, a tökéletes elkötelezettség Istenhez vonzza őket. S bár elvárják ezt a teljes odaadást, mégsem fognak egykönnyen erre az útra lépni, ha azt látják, hogy mi nem valósítjuk meg azt.

Mindnyájunk számára az a legfontosabb, hogy összegyűljünk az eucharisztikus Jézus körül, hogy imádkozzunk hozzá. Azt hiszem, hogy az Eucharisztia előtti imádnak alapvető jelentősége van közösségeinkben, függetlenül az egyes nővérek életkorától. A fiatal nővérek a Jézus iránti bensőséges szeretet szép példáját mutatják nekünk. S minél jobban előrehaladunk a korban, annál csillapíthatatlanabb lesz Jézus utáni szomjúságunk.

Szabályzatunkban a szüzességgel kapcsolatban egy gyönyörű mondat olvasható: „Jézus személyes barátságát kínálja nekünk életünk egész folyamán s gyöngéd szeretetébe burkol minket”. Csodálatos az is, hogy Isten maga szeret minket gyöngéd szeretettel. Bátorságunk s örömünk abból a bizonyosságból fakad, hogy semmi sem szakíthat el minket Krisztus szeretetétől.

Bizony, drágák vagyunk Isten szemében. Hadd mondjam újra meg újra: Isten szeret minket.

IMÁDSÁG

*Mária, Jézus anyja,
légy mindnyájunknak édesanyja,
hogy mi is tisztaszívűek legyünk,
miként te voltál,
hogy szeressük Jézust,
ahogyan te szeretted Őt,
hogy a legszegényebbek
szolgálatára legyünk,
ahogy te tetted,
hiszen mindnyájan
Isten szegényei vagyunk.*

Roger testvér

MÁRIA,
A SZÍV
EGYETEMESSÉGE

A KIENGESZTELŐDÉS FORRÁSA

Hétről hétre vendégül látjuk az Európa különböző vidékeiről érkezett fiatalokat, akik azért jönnek Taizébe, hogy imádkozzanak, s merítsenek a hit forrásaiból. Azt reméljük, hogy minden fiatal meg fogja találni Krisztust, akit nem lehet elszigetelten szemlélni, azt a Krisztust, aki közösség, s aki a közösség titkának teljességében, egyházában van jelen.

Belebocsátkozván ebbe a misztériumba, sok fiatal válik képessé az élet valódi kockázatának vállalására, egy teljes életre szóló elkötelezettségre, a bizalom és a kiengesztelődés szolgálatára, mégpedig nemcsak a hozzá hasonlók körében, hanem a különböző nemzedékek között is, az idősektől egészen a gyermekekig. Nekik is megadatik, akár az első század keresztyeinek, „egy szívvel-lélekkel állhatatosan kitartani az imádságban Máriával, Jézus anyjával”. (vö. ApCsel 1,14)

Szűz Mária megvilágítja utainkat. Az első pünkösd óta Mária alakjában fölsejlik az egyház. Mária az apostolokkal együtt képes volt fölfogni azt, hogy „Krisztusban Istennek minden emberre üdvöt árasztó kegyelme jelent meg” (Tit 2,11). Máriában fölragyog a szív egyetemessége (katolicitása).

Máriában az egyház két lényeges vonása van jelen: *anyai mivolta és katolicitása* bensőséges egységben mutatkozik meg. Ha e két valóság bármelyike is elhalványodik, akkor a másik is elvész. Így van ez saját, személyes életünkben is. Az az ember, aki nem ismeri az önzetlen jóságot, a túlcsonduló nagylelkűséget, az az egyháztól sem vár anyai nagylelkűséget. Az ilyen ember magába zárul és könnyen előfordulhat, hogy nem hallja meg az egyház egyetemességre szóló meghívását, amely János apostolnál így hangzik: „Legyenek egyek, hogy hinni tudjon a világ” (Jn 17,23).

Az egyház anyai volta évszázadokon át, kezdetől, Máriától és az apostoloiktól fogva osztatlan egy volt. Vajon ezt az alapvető anyaságot elpusztíthatják-e az adott pillanatban bekövetkező szakadások, megoszlások? Vajon nem épp Mária anyai mivolta tartja nyitva az utat, a szív megtérésének útját? Minél inkább hasonlít az egyház Máriára, annál inkább ölt magára anyai vonásokat, annál inkább lehetséges, hogy Isten gyermekeként újjászülessünk, új, kiengesztelődött életre szülessünk benne. Ilyen értelemben a kiengesztelődés anyja Mária.

Minden korszaknak megvannak a maga nehézségei. Manapság növekszik azoknak a megkeresztelteknek a száma, akik közömbösek, nem is annyira Krisztus, mint az Ő teste, az egyház közösségének misztériuma iránt. Ezek a megkereszteltek nemegyszer a beavatottak magábazáruló csoportjait hozzák létre: az a lényeg, hogy jól érezzék magukat együtt, a

többiek nemigen számítanak. Amikor valaki egy ilyen csoportból kiszakad és rájön arra, hogy Krisztust nem lehet megosztani, fontossá válik számára, hogy Krisztust a közösség titkában is fölismerje. Ha a föltámadt Krisztussal imádkozunk, megnyílik az út előttünk Teste közösségének, egyházának titka felé. Az imádság várákozás a csodára, arra, hogy egyek legyünk Jézussal, a Krisztussal.

A megkeresztelt ember tehát bizonyos lehet abban, hogy útja az egyház közösségében vezet előre, ha nap mint nap Jézust keresi az imádság csöndjében, Vele imádkozik és rábízza magát a hit misztériumára. (Ami persze nem személyes válogatását tükrözi vissza, hanem a hit egész misztériumát jelenti anélkül, hogy az értékkülönbségeket elmosnánk.)

Senki nincs kitéve az elmagányosodásnak, aki rálépett a bizalomnak erre az útjára. Jézus Krisztus titokzatos jelenléte föltámadása óta a Szentlélek által valósul meg egy látható közösségben, egyházának közösségében. A közösségnek ebben a misztériumában, amelyet egyháznak hívnak, Krisztus szegődik mellénk, mégpedig látható módon: híveiben, legyenek azok bármilyen korúak is.

A HIT TITKÁRA HAGYATKOZVA

Ajánlom ezt az imádságot mindazoknak, akik követni szeretnék a „közösségi Krisztust” (Krisztust, aki a közösség), és igent akarnak mondani neki, a szív egyetemességéből fakadó igent:

Istenem, magasztallak téged azért a széles e földön élő sok-sok asszonyért, férfiert, fiatalért és gyermekért, akik a bizalomról és kiengesztelődésről próbálnak tanúságot tenni. Add meg nekem, hogy beálljak a szent tanúságtevők Máriától és az apostoloktól napjainkig tartó sorába, hogy Jézussal imádkozzak, és hogy nap mint nap kész legyek lelkem mélyéből rábízni magam a hit titkára.

ANYAI OLTALOM

Egy szép napon, amikor szerzetes testvéreimmal egy szoba berendezésével foglalatostokdunk, egy apró keleti ikonra bukkantunk, amely a Szűz Anyát ábrázolta Gyermekével. Addig tisztogattuk, amíg vissza nem kapta fényét. Az öt és fél éves Marie-Sonaly is velünk volt.

Végtelenül sokat mondott nekünk ez az ikon. Egy lakott házat juttatott eszünkbe, ahol otthon van és hazavárja övét a gyöngéd, figyelmes édesanya. Otthonunk védettségét, oltalmát Máriával együtt Istenhez már megtért édesanyánk biztosítja.

Marie-Sonaly boldogságban úszott, mikor ezt hallotta. Hiszen tudja, hogy az édesanyja Jézusnál van, s azt is, hogy Mária is Jézusnál van.

Micsoda boldogságot, micsoda titkot jelentenek életünkben a gyerekek! Mennyi mindent képesek felénk közvetíteni azoknak az adottságoknak, adományoknak a révén, amelyeket még nem ismernek, de amelyeket a Szentlélek már beljük rejtett!

Belénk vetett bizalmuk, hozzánk intézett váratlan kérdéseik vagy válaszaik által az élő Istenhez segítenek közelebb minket.

ÉLETRE SZÓLÓ IGEN

Az angyali üdvözlétből már kihallható a teljességre, a szív egyetemességére szólító hívás: „Örvendezz, kegyelemmel teljes!” Egyetemes meghívás ez, valamennyi keresztényre vonatkozik: „Örvendezz lelkem, kegyelemmel teljes!” „Örvendezz egyház, kegyelemmel teljes!” Az Istenbe vetett bizalom mindenki számára lehetővé teszi, hogy elinduljon a derús öröm felé.

Aki magáévá akarja tenni a választ, amit Mária az angyalnak adott, az idézze emlékezetébe, hogy a választott népnél jóval Krisztus jövedele előtt évszázadokon át létezett egy egészen egyszerű, alázatos hívő réteg. Hozzájuk tartozott Szűz Mária is. A szegényeknek ez a kis csoportja a beteljesülésre vágyakozott és hittel várta a Messiás eljövetelét. Ez az Istenben bízó várakozás egészen készségessé teszi az embert. Mária, az angyali üdvözletre adott igenlő válaszával, amely egész személyiségének beleegyezését hordozza, életre szóló hűsége kötelezi el magát. Isten így mentette át a történelem folyamán meghívásának szentségét, amellyel már Ábrahámhoz és népéhez is fordult.

Tekintettel arra az ismeretlenségre, arra az előre nem tudhatóra, aminek során az életre szóló elkötelezettség megvalósul, fölvetődhet a kérdés: Miként lehet ezt az IGEN-t megtartani, amikor emberileg

nézve senki sincs teljes mértékben effajta önátadásra beállítva? Bárcsak elérkezne az az idő, amikor nehézség nélkül ki tudjuk mondani az IGEN-t. Ez lenne életünk ámuló csodálkozásának hajnali frissesége! Ekkor válik ugyanis világossá, hogy a Szentlélek szívünk mélyébe ültette IGEN-jét, s ha életünket erre az Istennek szóló IGEN-re építjük, akkor lassan-lassan átalakul s letisztul az is, ami emberi tévedésként tapadt hozzá.

Máriával imádkozni annyi, mint azt imádkozni, ami válaszként az angyal üdvözlétére Mária szívéből feltört: „Történjék velem akaratod szerint!” Hogy akarata beteljesedjék, Isten nem kívánja sem emberi vágyaink lerombolását, sem azok fölmagasztalását, hanem azt szeretné, hogy a belső csendben egyetlen nagy vágyakozásba gyűljék össze minden: a Krisztus utáni szenvedélyes vágyakozásba. Vágyva vágyini Krisztusra, aki közösség, aki egyház. Az egyházban ölt testet nap mint nap Krisztus iránti szeretetünk, benne íródik istenszeretetünk költeménye.

A mai fiatalokra — ebben a vonatkozásban — a lelkes, de ugyanakkor hálásan komoly várakozás jellemző. Ez a nagyonis valódi várakozás azután, ami nem igazodik a naponta változó divathoz, képessé teszi őket arra, hogy fölfedezzék Isten országának elérhető, sőt már látható valóságát.

Olyan út tárul fel előttük, amelyen az életet jelentő odaadás „jó íze” találkozik Isten országa adományának „jó ízével”. A fiatalok várakozását csak

megerősíti, ha elkötelezett felnőttekkel is találkoznak ezen az úton. Nincs mitől félni. Az egyház élteni, s újra meg újra felfedezi ezeket az adományokat, amelyeket sohasem lehet elvenni tőle. Ott, ahol megvannak ezek, a Krisztusban már évszázadokkal ezelőtt kinyilatkoztatott, s hozzáférhetővé vált adományok, ott fölvirrad a tökéletes bizalom napja.

Ha van az evangéliumnak olyan igéje, amely egészen Máriát tükrözi vissza, akkor a hatodik boldogság bizonyára az: „Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják Istent” (Mt 5,8). Látni fogják, mint Mária, aki érzékeny figyelemmel „őrizte meg szívében a hallottakat”, belső látással látva az Istent.

Amikor Testvéreimmel a szerzetesi hivatásra válaszolva egész valónkat elkötelezzük a nőtlen életre mondott igen által, átjár bennünket a hatodik boldogság szelleme. A lét áttetszőségében, a test, a lélek, a szellem tisztaságában Isten kinyilatkoztatja magát nekünk; Ő a mi legalapvetőbb szeretetünk. Benne bontakozik ki és valósul meg az egység az emberi személyiség és a hit között. A házasság IGEN-jében pedig a szív tisztasága, áttetszősége az élő Istenre irányítja az ember tekintetét.

Mária IGEN-je segítségünkre lehet abban, hogy egy életen keresztül hűségesek tudjunk maradni. A Krisztusért és evangéliumáért vállalt életre szóló IGEN égető tűz. Ez az IGEN kiszolgáltatottá tesz. Nem is lehet másképp. Ugyanakkor éberré tesz. Fokozatosan kibontakoztatja belső életünket s egyre tovább vezet, egészen az örökkévalóságig.

IMA

*Urunk, Jézus Krisztus!
Aki meghallja hívásodat,
amivel életre szóló IGEN-t kérsz,
abban vonakodás és félelem támadhat.
Te azonban már belénk rejtetted
ezt a választ,
a Máriát betöltő IGEN-t,
jelen van öntudatlan mélységeinkben is.
Egy szép napon ámulva fedezzük föl,
hogyan a te utadon járunk.
Ez az IGEN éberré tesz.
Hogyan is lankadhatnánk el,
amikor az egyház minden ízében
megrendült,
amikor a világot
megpróbáltatások szorongatják?
Ez az IGEN kiszolgáltatottá tesz.
Mindörökre szól.
Mégis elültetted mindnyájunk szívébe.*

ADJUK ODA AZT, AMIT ISTEN AD NEKÜNK

Amikor egyik szerzetestestvérem, Hector, közösségünkben örök fogadalmára készült, kapott az édesanyjától egy levelet, amit feltétlenül meg akart mutatni nekem.

Anyja New Yorkban él. A szomszédok szinte naponta haldoklókhoz hívják, ágyuknál a rózsafüzért imádkozza. Egyetlen fián kívül nincs senkije sem. Amikor megtudta, hogy Hector életre szólóan el akarja kötelezni magát közösségünkben, a következő sorokkal akart hangot adni annak, hogy elfogadja fia hivatását:

„Amikor leveledben Isten iránti teljes szeretetedről olvastam, Szűz Mária jelent meg szemem előtt. Ő is szenvedett — mint nő és anya — a Fidéért: tudta, hogy akit méhében hordozott, azt meg fogják feszíteni a népéért. Elfogadni Isten kezéből az elrendeltet — ez fokról fokra megtisztítja szívünket. Fiam, mit is tagadhatna meg tőled anyád? Mit is követelhet egy anya? Mit tehetnék én ott, ahol maga Isten cselekszik és rendelkezik? Nem tagadhatom meg Istentől, ami az övé. Neki adom azt a keveset, amim van. Te vagy az életem, te vagy mindenem, amim csak van, de Isten irántunk tanúsított szeretete miatt Neki kell adnunk mindenünket.”

Ez az anya odaadja, amit Isten adott neki. Nyilvánvaló, hogy nem mindenki érzi képesnek magát egy ilyen közvetlen, azonnali odaadásra. Vannak, akiknek hosszú időre van szükségük, hogy lassan-lassan megérelődjék bennük a szelíd beleegyezés.

Mária életében megvalósul az odaadás gesztusa. Nem tartja meg magának, amit Istentől kapott, odaadja Fiát a világnak. A kiengesztelődés forrása sejlik föl lénye mélyén. Ebből a forrásból meríthetjük a megbocsátás, a kiengesztelődés ízig-vérig evangéliumi bátorságát, egyszóval: bátorságot arra, hogy odaadjuk azt, amit Isten ad nekünk.

MÁRIA HÁLAÉNEKE

Lk 1,46-55

Magasztalja * az Urat az én lelkem,
és szívem ujjong az örömtől * Istenemben és
Megváltómban.

Tekintetre méltatta * alázatos szolgáló le-
ányát;

íme, ezentúl boldognak hirdetnek * az összes
nemzedékek,

mert nagyot művelt velem Ő, aki hatalmas: *
Ő, akit Szentnek hívunk.

Nemzedékről nemzedékre megmarad irgal-
ma * azokon, akik istenfélők.

Csodát művelt erős karjával: * a kevélykedő-
ket széjjelszórta;

hatalmasokat űzött el trónjukról, * kicsinyeket pedig felmagasztalt;

az éhezőket minden jóval betölti, * a gazdagokat elbocsátja üres kézzel.

Gondjába vette gyermekét, Izraelt: * megemlékezett irgalmáról,

melyet atyáinknak hajdan megígért, *
Ábrahámnak és utódainak mindörökké.

TARTALOMJEGYZÉK

<i>Teréz anya: AZ ÚR SZOLGÁLÓLEÁNYA</i>	 7
Szelíd és alázatosságú	 9
Isten gyöngéd szeretete	 11
Örömmel szolgálva másokat	 13
Boldogok a tisztaszívűek	 15
Isten szegényeit szeretve	 17
 <i>Roger testvér: MÁRIA ÉS AZ ÁPOSTOLOK IMÁJÁHOZ CSATLAKOZVA</i>	 19
Szemlélődő nép	 21
A dicsőítés lelke	 23
Soha ki nem alvó tűz	 26
Örvendj, kegyelemmel teljes!	 28
Anyai megérzéssel	 31
Az egyszerű emberek bizalma	 32
 <i>Teréz anya: JÉZUS ÉDESANYJA</i>	 35
Az egész világ anyja	 37
Máriára hallgatva	 38
Isten kegyelmét továbbadva	 39
A papság közelében	 41
Názáreti otthonok	 42
A szív csöndjében	 43
Imádság	 46

*Roger testvér: MÁRIA, A SZÍV**EGYETEMESSÉGE* . 47

A kiengesztelődés forrása	. 49
A hit titkára hagyatkozva	. 52
Anyai oltalom	. 53
Életre szóló igen	. 54
Ima	. 57
Adjuk oda azt, amit Isten ad nekünk	. 58
Mária hálaéneke	. 60

Öregkorában János evangélista egyre csak azt ismételte: „Szeretet az Isten. Ahol Isten, ott a szeretet.”

Mindnyájan képesek vagyunk elvinni Jézus szeretetét a többiekhez, mindnyájan lehetünk a kiengesztelődés kovásza, mégpedig nemcsak a hívők között, hanem az emberiség egész családjában is.

Lakásunk bármennyire szűkös is, váljék olyan otthonná, mint Mária názáreti háza volt: legyen a vendégszeretet igazi helye, ahol közösen imádkozunk, ahol kiengesztelődünk.

Mária pedig a KIENGESZTELŐDÉS ANYJA lesz a számunkra.

Teréz anya és Roger testvér